

майката съ усилена домашна работа редила кжщата, обличала децата, прела, прала, тъкала, шила и смогвала да натъкми за децата всичко потрѣбно.

При сговоръ и трудолюбие на родителитѣ и при послушание и доброта на децата, българската челядь достигала успѣхъ и благополучие. Съ течение на времето децата растатъ, едно подиръ друго се захващатъ за работа, а най-способниятъ между тѣхъ достига първитѣ борци и заслужили люде на народа.

Шуменъ по онова време (1840-1850 г.) билъ голѣмъ, производителенъ и търговски градъ. Въ него имало силни еснафи и тежки търговци, които разнасяли стока по Влашко, Варна, Цариградъ, Мала Азия, Египетъ, Гърция и т. н.

Климентъ — министъръ-председателъ (1880 г.)

Градътъ билъ силна турска крепостъ, седалище на паша и голѣма турска войска. Турцитѣ имали голѣми джамии, но и българитѣ почнали да строятъ красиви църкви и народни училища, въ които се събирали българскитѣ деца и младежи за учение.

Случило се така, че къмъ 1848—1850 г. въ Шуменъ се преселили отъ Маджарско и Полша много бѣжанци: учители, лѣкари, музиканти, писатели, които, като не могли да намѣрятъ работа между турцитѣ, сприятелили се съ просвѣтени българи, гдето срещнали добъръ приемъ. Българитѣ били рая, но обичали уче-